

κόσμου, ενώ οι μεγάλοι πάλιν φρονούν ότι εφ' όσον εις αυτούς εμπέπει το οσιαστικώτερον βάρος και η εδβύνη διά την κατοχύρωσιν της εισηγής ελλογον είναι να έχουν άποφασίζοντα δικαιώματα.

Η Διάσκεψις του Αγίου Φραγκίσκου συνέρχεται διά να συζητήσει αυτά ακριβώς τα σχέδια και αιτάς τας επικρίσεις. Φαίνεται ότι αι κυριώτεροι τροποποιήσεις που θα προταθούν κατά την Διάσκεψιν θ' άφορουν εις τήν αυξήσιν του όριθμού των μελών του Συμβουλίου Ασφαλείας, εις τήν ευρύτεραν δικαιοδοσίαν της Γενικής Συνελεύσεως, η όποια, κατά τα αρχικά σχέδια, είναι μάλλον περιορισμένη, εις τήν διαδικασίαν της ψήφου εντός του Συμβουλίου Ασφαλείας, εις τόν άκριδη καθολισμόν του «επιτιθεμένου» (και έδώ προβάλλεται η σκέψις του περιφρονημένου άρθρου 16 του Καταστατικού της Γενεύης, η έρμηνεία του όποιου έμεινεν άσαφής μέχρι της ημέρας του θανάτου της Κ.Τ.Ε.) και εις άλλα δευτερευούσης σημασίας ζητήματα, που προκύπτουν εκ του τρόπου της ενδεχομένης ενεργείας και της συγκροτήσεως της διεθνούς άστυνομικής δυνάμεως που θα τεθή εις τήν διάθεσιν του Συμβουλίου.

*
Εν τούτοις τήν σημασίαν των μεγάλων αυτών σκοπιών της Διασκέψεως του Αγίου Φραγκίσκου έπισκιασεν, όλίγας μόλις ημέρας πρό της έναρξέως της, η άνακύψασα άξυτάτη κρίσις περί το πολωνικόν, εις το όποιον σαφώς διαστανται αι άπόψεις των Άνωμ. Πολιτειών και της Μεγ. Βρετανίας άφ' ένος και της Σοβ. Ρωσίας άφ' έτέρου. Αυτό το «πολωνικόν ζήτημα» ηπειλήσεν προς στιγμήν να τορπιλλήσει

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΔΕΠΡΙΑΙΟΥ
Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Μελετάται ό έορτασμός της Πρωτομαγιάς. Αυτό δέν τό εφανατάξεται ποτέ ή Πρωτομαγιά διότι θά έμεινείτο και έν Υπουργικώ Συμβουλίω, μάλλον, ό έορτασμός της. Αλλά τελευταίως, μαζί με τόσα άλλα ώραία πράγματα, τό δροπλίσι που έργυρε άπό τους άγρους και έσκαρφάλωσε εις τους τοίχους, τόν έρωτα που έκατέβηκε εις τήν ύψαλιον και παρέδωσε τήν παρθενίαν εις τήν διαδήλωση, ήλθε και ή σκεψις της έορτής της άνοιξεως και τών λουλουδιών να γίνη έορτή αίμάτων και φασαρίας. Η Πρωτομαγιά έγινε εις τας άρχάς έργατική Πρωτομαγιά, έπειτα κόκκινη Πρωτομαγιά και φανασθήτε τί θά ήτον άν έφέτος έπεφε ή Πρωτομαγιά τών Τανούγιων. Θά ήτο ή Πρωτομαγιά της δυναμιτίδος, τών άκρωτηριασμών και του φόνου. Τώρα λοιπόν μελετάται άν πρέπει αύτή ή Πρωτομαγιά να γίνη ή να μή γίνη. Αλλά βεβαίως να γίνη. Κάτι που υπάσχει συμφέρον είναι να εκδηλώνεται. Τί θέλουν να κάμουν οι κομμουνισται ήν Πρωτομαγιά; Νά παρελθούσι; Νά ύπόσουν τίς γροθίδες των έναντιον των θόδων και τών ναρκίσσων της έποχής; Νά τίς ύπόσουν. Η Βάριζα είναι έδώ και τούς προσηταίει. Δέν είναι άδικον ήμισυ να κληθούν ύπευθύνως να τούς προσηταίεουν και ή Άστυνομία και ή Χωροφυλακή τών όποιων τούς άνδρας έσκότωσαν; Διότι οι κομμουνισται θά παρελθούσι, θά φανάζουν, θά προσκαλέουσι. Αλλά υπάσχουν και υψ κομμουνισται. Υπάσχουν και συγγενείς βρήθρον και ομοιωμένων. Αύτοι λοιπόν άν ένοχηθούσι, άν θελήσουν να άπαντήσουν, πρέπει να συναντήσουν τά πολυθόλα τών άσυνόμων;... Τό προβλέπομεν. Εν συνεχεία της Βάριζας θά γίνη κι αύτή.

του στρατηγού Καυτήν, ο οποίος και διοικητού Παρισίων.

Η δίκη του Πεταίν θά γίνη τήν δευτέραν ήμέραν. Εκτός του στρατηγού Ντεμπενν και του ναύαρχου Μπλάι, οι λοιποί της συνθεσίας του άν θά συλληθούσι, καθ' όσον κατ' αύτόν δέν έχουν έκδοθη έντάλματα συλληθώσεως.

Κατά τό εκ Ζυρίχης προς τά σύνορα ταξίδιον του ό Στρατάρχης συνητήθη και συνήλθισεν εις Βέξλεν, μικρον χωρίον πλησίον της λίμνης Βάλενστατ, μετά του ύπαρχου τών Έξωτερικών της Έλβετίας Καρλ Στούκι.

ΠΩΣ ΔΙΗΘΑΘΕΝ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο στρατάρχης Πεταίν, κατά τά λεγόμενα φίλων του όστινς τόν συνήτησεν κατά τήν βασίλισήν του εις Βέξλεν, έπειτα ότι οι Γερμανοί συμπεριφέρθησαν προς αυόν καλώς άλλ' ότι όπεφεν πολύ ψυχικός κατά τήν κράτησιν του ή Πεταίνος.

Καθ' όσον τόν χρόνον καθ' όν ήτο αιχμάλωτος δέν τόν έπετρέπετο να κάμη ούδέ έν έθνα μόνος άλλα πέντασι παλάμη από ενός καί έσκαλωθώσας όστις έστράλλεν εις τό Βερολίον άναφοράν σχετικώς προς τας κινήσεις του. Ο στρατάρχης Πεταίν και ή σύζυγός του έσοτηφάτες έν συνήτησεν τόν Λαζλά και τόν Νετα, άσήτησαν με μορφομούν άβήδας.

— Οδύσσεια — είπον — είχομεν διατελεί εις έσπαθή με αύτην τήν κλάση.

Ο στρατάρχης έβήλωσεν έπισως ότι άφ' όπου άνηχώρησεν εκ Γαλλίας δέν συνήτησε τόν «Άσπικ» και ότι ό Χίτλερ διηρώσεν διάς τας πύρας αυόν (Πεταίν) ύποσχέσεις του, κατέληξε δε ως έξής.

Τό τελευταίον μου καθήκον είναι να έθω έμαυόν εις τήν διάθεσιν των Γάλλων δικαστών μου. Μανθάνω ότι ό Λαζλά, ό Νετα, ό Άσπικ και αι οικογένειαι των κορίσσωσι εις τήν περιήν του Μπαρκενς επί της έλβετικής μεθόρου.

Οι άσώτηροι έν άντιθέσει προς τόν Πεταίν, δέν έζητήσαν να ελευθούσι τό έλβετικόν έδαφος ένα διά τούτου έπιστρέψουν εις Γαλλίαν άλλ' έπέστησαν να παραμείνουν εις Έλβετίαν έπί άόριστον.

~~~~~

λίδα. Έπός πλάσιόν. Να γραφή και σκέψασιν, Μίππος Λαπιδόν ό συντάκτης του κειμένου ύπέρθε και ύπόλλητος της επί Νικολόυδη λογοκρίσις και έχσσε μεν τήν θέσιν του αλλά τό έμεινε ή συζήθεια.

ΑΠΟΡΙΑ

Είνας άνοχηρωσής από τό σπίτι που είπα εις τήν πρώην σελίδα του έσκέπη τά γράμματα του εις τό τάξι έσοδοχέων όσον θά ήμιας. Έμεινεν εκεί ένα μήνα και άν έλαίε τίποτε. Έλαθεν έπί τέλους ένα γράμμα της γυναικός του ή όποια τού λέγει ότι δέν ήμπούσε να πού στίλη τά γράμματα του διότι αύτός ό άσώτης της, έπήρε κατά λάθος τό κλειδίαι του γράμματοκλειδιού της πόρτας, μέσα εις το όποιον έχον συγκεντρωθή ένα πλήθος έπιστολών. Ο άνδρας έσώθη, έσπυρε τό κλειδίαι, τό έβλεπε μέσα εις ένα γράμμα του και τό έστειλε. Αματι και πάλιν δέν είλας τά γράμματα του.

Παραμυθέν έσπυτήσεως.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

φέρου πατριού της λίας τους, ρος τ' Αν τολία ρινης να κεί τών, και τ' τα στ' 'Αλεξ' τατα μιλλια της Β' τέρμα ροδρο ται δ και κ' Τηρ συμμει ερον κριδης φυλακι τοις ε και τη αμύνη Βενετι ήτις κ' όρειο

Η Δυτικώ τίο κ της Μ άπαστι κας τη Μιλαν σστατι σληφεί στος τ' Επ' ως και της Λι ται ύπ αν αυί και τ' καν ύπ συμμασ 'Αουλο

Ο

Περί κήρχον έσοφισι τας άπ εσμένο συλληφ ρίχη, σθη υπ άσπικει δυτικης και εύρ Κόριο, ή Μουσα λένου, έ τώληψι ζώναν ή ζήτησεν έξω του ΣΝΕΛΗ

Η Καθημερινή σε μονόστηλο της πρώτης σελίδας αγανακτεί διότι η γιορτή της άνοιξης και των λουλουδιών μετατράπηκε από τους κομμουνιστές σε γιορτή αίματος και φόνων.

Αγανακτεί γιατί την περίοδο της κατοχής ο κόσμος της εργασίας, της αγροτιάς και με πάθος η νεολαία ανέτρεψε τον μικροαστικό συντηρητισμό των κομματαρχών, παραμέρισε τους σωτήρες στρατηγούς που τους τυραννούσαν με τις δικτατορίες τους την περίοδο του μεσοπολέμου, αγανακτεί που δεν διαβρώθηκαν από τον πολιτικό και πολιτισμικό υπερσυντηρητισμό τους, το δηλητήριο του σωβινισμού του αντισημιτισμού και του φασισμού

με το οποίο φλέρταρε ανοιχτά και η Καθημερινή μέσα από τις σελίδες της.

Αγανακτεί για το “δρεπάνι που έφυγε από τους αγρούς και εσκαρφάλωσε στους τοίχους”, θρηνεί για τον “έρωτα που κατέβηκε στην άσφαλτο και παρέδωσε την παρθενιά στη διαδήλωση”. Ο αγρότης και εργάτης με άλλα λόγια σταμάτησαν να προσκυνάνε τους ακροδεξιούς κομματάρχες των βενιζελικών και των αντιβενιζελικών είτε με το καλό είτε με το βούρδουλα, και οι γυναίκες σταμάτησαν να φτιάχνουν τις προίκες τους κλεισμένες μέσα στα σπίτια τους και έγιναν αγωνίστριες για το “δίκιο και τη λευτεριά”.

Να προσκυνήσουμε θέλουν ξανά. Να ηττηθούμε ολοκληρωτικά, μια για πάντα. Ιδιοκτησία το κορμί μας, το μυαλό μας, η φαντασία μας, ο χρόνος μας στο κεφάλαιο. Αντικείμενο μιας αδιάκοπης αγοραπωλησίας.

ΟΛΟΙ στις εργατικές διαδηλώσεις της Πρωτομαγιάς! (Αθήνα στο Μουσείο, Θεσσαλονίκη στην Καμάρα). Με νέο εργατικό κίνημα να ανατρέψουμε τον αστικό συνδικαλισμό, τον εργοδοτικό δεσποτισμό, την κυβερνητική και Ευρωπαϊκή αντεργατική μηχανή.